

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **I. G.**, zastoupeného JUDr. Petrem Zajícem, LL.M., Ph.D., advokátem se sídlem Frýdlant n. Ostravicí, Kadlčákova 1507, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného o přestupku ze dne 26.11.2014, č. j. MSK 142495/2014,

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26.11.2014, č. j. MSK 142495/2014 v odstavci I. výroku a rozhodnutí Městského úřadu Frýdlant n. Ostravicí ze dne 3.9.2014, sp. zn. MUFO 22138/2014 v odstavci I. výroku **se z r u š u j í** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 24.945,70 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Petra Zajíce, LL.M, Ph.D.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 30.1.2015 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26.11.2014, č. j. MSK 142495/2014, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Frýdlant n. Ostravicí ze dne 3.9.2014, č. j. MUFO 22138/2014 (čili v odstavci I. výroku) a dále rozhodnutí Městského úřadu Frýdlant n.

Ostravicí ze dne 3.9.2014 sp. zn. MUFO 22138/2014, jehož výrokem I. byl žalobce uznán vinným přestupkem proti občanskému soužití dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích a byla mu uložena pokuta ve výši 300,- Kč a dále povinnost nahradit státu náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1.000,- Kč a bylo rozhodnuto o splatnosti pokuty a nákladů řízení (výrok I. rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Žalobce uvedl, že závěry žalovaného a správního orgánu I. stupně jsou nepodloženy důkazy a spočívají na vykonstruovaných domněnkách. Z odůvodnění rozhodnutí Městského úřadu Frýdlant n. Ostravicí není jasné, jakým konkrétním jednáním měl žalobce porušit občanské soužití chráněné zákonem. Městský úřad tvrdí, že se mělo jednat o jiné hrubé jednání. Hrubé jednání je takové jednání, které lze považovat za hrubě narušující občanské soužití a není výslovně uvedeno v § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích. Žalobce odkázal na závěry Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí č. j. 2 As 84/2009-64 a uvedl dále, že dle rozhodnutí správního orgánu I. stupně neměl spáchat přestupek ani vyhrožování újmou na zdraví, ani drobným ublížením na zdraví, ani nepravdivým obviněním z přestupku, ani schválnostmi, ale právě jen jiným hrubým jednáním. Dle žalobce nebylo prokázáno, že by Mgr. L. P. fyzicky napadl. Poukázal na to, že on sám incident ohlásil jako první v pořadí s tím, že Mgr. L. P. nijak fyzicky nenapadl, což konzistentně tvrdil od samého počátku řízení. Údajné napadení ze strany žalobce tvrzené Mgr. L. P. nic nedokazuje. Naopak Mgr. L. P. uvedla, že žalobce fyzicky napadla, k čemuž se doznala poté, co ohlásila incident až jako druhá v pořadí. Správní orgán byl povinen postupovat v souladu se zásadou materiální pravdy dle § 84 odst. 1 a § 87 odst. 1 přestupkového zákona. Žalobce vyslovil přesvědčení, že došlo již k pochybení ze strany Policie ČR, která z téměř plné kapacity návštěvníků restaurace D. U Z. zajistila pouze jediného svědka, a to D. Š., který téměř nic neviděl a neslyšel. Přímo v úředním záznamu Policie ČR ze dne 7.2.2014 se uvádí, že tento svědek, že si ničeho v restauraci nevšiml a o incidentu v restauraci mezi slečnou se psem a majitelem restaurace nic neví. Správní orgán včetně Policie ČR byl v souladu se zásadou materiální pravdy povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu se zásadami, jimiž je povinen se řídit. Správní orgán byl tedy povinen před vydáním rozhodnutí ve věci samé zajistit takové důkazní prostředky a provést důkazní řízení v takovém rozsahu, aby byl zjištěn skutkový stav daného přestupku, o němž nebudou důvodné pochybnosti s tím, že není vázán návrhy účastníků. Při nedostatku jednoznačných důkazů a vhodných svědků musel následně městský úřad vystavět své závěry na rozsáhlých úvahách podpořených minimem důkazů. Pokud se po vyhodnocení všech provedených důkazů nelze přiklonit k žádnému ze dvou rozporných tvrzení, takže zůstávají pochybnosti, jak se skutkový děj odehrál, je na místě uplatnit princip presumpce nevin, z něhož plyne pravidlo in dubio pro reo, podle kterého není-li v důkazním řízení dosaženo praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, je nutno rozhodnout ve prospěch obviněného z přestupku. Sám městský úřad doslova uvedl, že přímým svědkem toho, jak měl obviněný dát facku paní P. a za jakých okolností k tomu došlo, nebyla žádná osoba. Jedinou osobou tvrdící o facce Mgr. L. P. od žalobce, kterou městský úřad pojal za svědka, byla B. B. O B. B. sám městský úřad uvádí, že se nacházela venku a slyšela pouze hluk za dveřmi. Uvedla, že po celou dobu, co byla venku, žalobce vůbec neviděla. Nutno dodat, že na rozdíl od ostatních svědků B. B. podala svědectví teprve po více než 4 měsících od incidentu, a to zjevně pod velkým vlivem své kamarádky Mgr. L. P., o čemž svědčí i protokol o ústním jednání ze dne 9.6.2014. Na dotaz správního orgánu na B. B., zareagovala na tuto svědkyni

Mgr. L. P., řekla jí něco, čemu pracovnice správního orgánu nerozuměla. Správním orgánem byla upozorněna, aby se svědkyni v tuto chvíli nekomunikovala.

Zjevné jsou logické rozpory mezi výpověďmi Mgr. L. P. a B. B. Mgr. L. P. uvádí, že měla na pravé straně obličeje zarudlou tvář a že ji B. B. viděla s tím červeným líčkem. Naproti tomu B. B. uvedla, že Mgr. L. P. byla celá rudá v obličeji, byla rudá tak, jako bývá rozčilený člověk, že měla otisk na pravé tváři. Přitom nevysvětlila, jak vypadá rudý otisk (jak tvrdí Mgr. L. P.) na rudé tváři (jak tvrdí B. B.). V dalším z její výpovědi vyplývá, že zcela spoléhala na tvrzení své kamarádky Mgr. L. P., které ve své výpovědi zcela stranila, o čemž svědčí i to, že sice nedokázala uvést, jak byl údajný otisk velký, ale podle ní odpovídal facce. Tedy pojala za fakt, že Mgr. L. P. dostala facku, aniž by ji jako svědkyně viděla, a na základě toho uvedla, že otisk byl velký právě jako facka, ač jeho velikost sama neznala. Z její další výpovědi vyplývá, že nic neviděla, nic určitého neslyšela, a že dokonce ani neviděla žádnou ruku, která podle ní měla Mgr. L. P. vyžduchnout, o čemž se B. B. pouze domnívala. Svě domněnky doplnila tím, že si myslí, že za Mgr. L. P. byly dveře jakoby zabouchnuté, že prostě práskly. Tomu odporuje výpověď Mgr. L. P., která uvedla, že si sama za sebou dveře zavřela. Tedy rozhodně nešlo o žádné vyžduchnutí a zabouchnutí dveří. Prásknutí dveří rovněž nepotvrdil žádný ze svědků. Ohledně ostatního se B. B. jen domnívá, respektive myslí si něco o něčem, co vlastními smysly ani nevnímala, což by jako svědek měla. Žalobce dále namítal, že žádné zranění Mgr. P. a dokonce ani začervenání v její tváři nezaznamenali ani členové hlídky Policie ČR, když pprap. L. Z. uvedl, že pokud by nějaké zranění Mgr. L. P. měla, a bylo by viditelné, tak by to určitě zapsal do úředního záznamu. Dle žalobce si je třeba uvědomit skutečnost, že pokud by opravdu Mgr. L. P. dostala facku od žalobce, jak tvrdí, pak by vzhledem ke značné fyzické převaze žalobce patrně nezůstalo u „červeného líčka“, ale stopa po fyzickém kontaktu by na tváři Mgr. L. P. musela být mnohem patrnější. Žalobce rovněž nesouhlasil se závěrem správního orgánu, že by za klimatických podmínek, které onoho dne panovaly, jakékoli zarudnutí na tváři zmizelo. Žalobce dále prezentoval své závěry a úvahy o tom, že objektivně neexistovala nutnost, aby Mgr. L. P. navštívila restauraci D. U Z. s vědomím, že je zde zákaz vstupu se psy, že si tento zákaz dobře uvědomovala, dále rozvedl své úvahy o tom, že ve stísněném prostoru představuje pohyb nekontrolovaného psa pro obsluhu i návštěvníky restaurace nebezpečí, že při plné kapacitě návštěvníků, která byla v té době v D., musí být obsluha restaurace velmi opatrná, popisoval chování psa Mgr. L. P. Zdůraznil, že svědkyně G. O., obsluhující v restauraci, Mgr. L. P. alespoň třikrát až čtyřikrát slušně požádala, aby si psa chytla a odvedla, neboť vstup se psy do restaurace je zakázaný, tato neuposlechla a naprosto výzvu ignorovala, pes stále pobíhal po celé restauraci. Poté, co se po minutě nebo dvou minutách snažila Mgr. L. P. domluvit G. O., v podstatě se s ní už dohadovala, přišel žalobce, který Mgr. L. P. také slušně požádal, aby odešla. Vyzýval ji klidně opakovaně, aby opustila restauraci se psem, ona se s ním však stále dohadovala, že restauraci opustit nechce. To vyplývá z výpovědi svědkyně G. O., která zároveň neuvedla jakékoli vytlačování Mgr. L. P. ze strany žalobce, nepotvrdila žádný fyzický kontakt mezi žalobcem a psem Mgr. L. P. v restauraci. Svědkyně uvedla, že mezi Mgr. L. P. a žalobcem nedošlo k žádnému konfliktu a že neví, že by se žalobce psa nějakým způsobem dotkl. Svědkyně taktéž uvedla, že viděla, jak bez kontaktu mezi žalobcem a Mgr. L. P. tato vycházela ven. Podle žalobce, pokud s ohledem na nedostatek důkazů se bude logicky hodnotit daná situace, dospěje se ke zcela odlišnému závěru, než učinil správní orgán I. stupně, potažmo žalovaný. Žalobce dále popisoval svou verzi skutkového děje a uvedl, že s takovým průběhem událostí koresponduje i výpověď Mgr.

L. P., která uvedla, že zdrojem incidentu byla skutečnost, že žalobce měl narušit její osobní zónu. To by odpovídalo úleku Mgr. L. P. při nahnutí žalobce za účelem otevření dveří, což obnáší pohyb k sobě, tedy dovnitř restaurace. K tvrzenému kopnutí do psa nebyl žádný důvod. Neexistuje rozumný důvod, proč by měl žalobce kopat do psa v uzavřeném prostoru, tedy za zavřenými dveřmi a ohrožovat tak sebe i návštěvníky. Dle žalobce je zarážející, k jakému závěru dospěl městský úřad při hodnocení skutku, kdy je zjevné, že situace gradovala pouze potud, pokud se Mgr. L. P. nevydala směrem ke vchodovým dveřím, aby restauraci opustila. Mgr. L. P. se vydala na odchod doprovázený slovními protesty, které však vyslovovala již dříve. Byla na odchodu, který skončil tím, že za sebou zavřela dveře. To neodpovídá chvatnému opuštění v rozrušení. Rozhodně nelze souhlasit se závěrem městského úřadu, že za dané situace, která byla takto vyostřena si lze jen těžko představit, že by žalobce nečinně trpěl od Mgr. L. P. fyzické napadání v podobě facky, úderu pěsti a úderu holemi, a že by ani on vůči Mgr. L. P. nepodnikl žádný z kroků, které již lze považovat za fyzické napadení. Žalobce je toho názoru, že pokud dal ruku před sebe, aby zabránil dalšímu útoku poté, co jej již Mgr. L. P. udeřila pěstí a dala mu facku, nelze takové jeho jednání považovat za fyzické napadení. Žalobce neměl zájem na tom, aby situace jakkoli gradovala, čímž by se zdržel proces odchodu psa i jeho majitelky. Proto neexistoval důvod, aby vůči Mgr. L. P. podnikal jakékoliv kroky, jak mylně a zcela nepodloženě usuzuje na nevyhnutelnost protiakce ze strany žalobce městský úřad. Nedostatek důkazů nelze nahrazovat nepodloženými úvahami správního orgánu. V takovém případě je třeba ctít zásadu in dubio pro reo. Tím, že správní orgán nectil presumpci neviny a za každou cenu se snažil vykonstruovat takovou situaci, která by vedla k zdánlivě rovnému vyřešení případu rovným dílem, jak pro žalobce, tak i pro Mgr. L.P., krátil městský úřad žalobcova práva. Je zcela nesprávný závěr žalovaného, že městský úřad zjistil skutečný stav věci, přičemž sám žalovaný vycházel při shrnutí stavu věci pouze z výpovědi Mgr. L. P., které neuvěřil ani městský úřad. Žalovaný se při líčení skutkového stavu dostal dokonce mimo obsah správního spisu, když líčí skutečnosti, které v něm nikdo neuvádí. K tomu žalovaný dodal, že se městský úřad zabýval rovněž pohnutkami, z čehož lze usuzovat, že s jejich výkladem souhlasí. Bohužel oba správní orgány vycházely při zkoumání pohnutek z presumpce viny a nepochopitelně a nepodloženě vyvodily, že žalobce musel Mgr. L. P. fyzicky napadnout, protože pohnutkou jeho jednání bylo potrestat Mgr. L. P. za její jednání. Oba správní orgány zcela opomněly skutečnost, že prioritou žalobce byla starost o hosty, za nimiž se ihned poté, co nebezpečí hrozící od nekontrolovatelného psa Mgr. L.P. pominulo, vrátil. Kdyby mu šlo o to, aby psa nebo Mgr. L. P. trestal v podobě fyzického napadení, jak Mgr. L. P. uvádí, mohl to udělat hned za prvními dveřmi v přítmí chodby v místnosti pro hosty a dále se o ně nestarat a nemusel oba doprovodit až ke dveřím, které navíc Mgr. L. P. sama otevřela a ještě za sebou zavřela.

Pokud jde o skutečnost, že se žalovanému nelíbí, že žalobce zakřičel, je nutno si dle žalobce uvědomit, že Mgr. L. P. ignorovala minimálně tři předchozí výzvy klidným hlasem G. O., následně opakované výzvy klidným hlasem žalobce. Nikdo se nemůže divit tomu, že ignorace ze strany Mgr. L. P. mohla přimět žalobce i zakřičet, že s tím psem má jít pryč. Rozhodně žalobce neměl důvod kopnout do psa, jak je mu žalovaným podsouváno. Žalovaný přitom opětovně vychází z pouhého tvrzení Mgr. L. P., které, jak již bylo opakovaně konstatováno, neuvěřil ani městský úřad. Skutečně ničím nepodložené obviňování žalobce z kopnutí do psa je zarážejícím porušováním presumpce neviny ze strany správních orgánů. Za vrchol považuje žalobce konstatování

žalovaného, že tak měl žalobce učinit v prostoru verandy právě proto, že o něm věděl, že je tak malý, že v této místnosti nebudou svědci.

Pokud jde o navazující názory žalovaného na vztah podnikatele (majitele restaurace) a hosta doplněné zamyšlením na téma exploze „pejskařství“, jde dle názoru žalobce o ignoraci a absenci jakéhokoli respektu k soukromému vlastnictví. Je nutno si uvědomit, že z určitých důvodů nesmějí psi ani do samotného sídla žalobce. I v jiných žalobcem označených restauracích je zákaz vstupu se psy. Zákaz vstupu se psy není samoúčelný.

Žalovaný se zcela bezdůvodně přiklonil k ničím nepodloženému tvrzení Mgr. L. P., kterému neuvěřil ani městský úřad. Pouze to žalovanému stačilo k tomu, aby odmítl námitku žalobce, že se B. B. incidentu zúčastnila a jiní svědkové tam nebyli. Žalovaný nesprávně staví své názory na tom, co svědkyně B. vypověděla u policie. To však není pravda. I sám žalobce upozorňuje, že se B. B. šetření Policie ČR nezúčastnila. Žalovaný vyvozuje, že žalobce byl u výsledku této svědkyně u městského úřadu přítomen a mohl jí klást otázky, k čemuž byl městským úřadem vyzván, kdy svého práva nevyužil, a proto žalovaný odmítl tuto námitku jako neopodstatněnou. Žalobce zdůraznil, že jádrem jeho námítky byla skutečnost, že z žádné výpovědi svědků nevyplyvá, že by se výše uvedeného fyzického napadení dopustil, tj. ani ze svědectví B. B. To v odvolání výslovně uvedl. To je i podstatou jeho odvolacích námitek. Z protokolu správního orgánu I. stupně je zcela zřejmé, že B. B. měla rozhodné skutečnosti pouze zprostředkované od Mgr. L. P., že tyto svými vlastními smysly nevnímala, jak již výše uvedeno. Byť výpověď svědkyně B. B. považuje městský úřad za pravdivou, nic to nemění na skutečnosti, že je nic neříkající a dokonce značně rozporná s výpovědí Mgr. L. P., jak popsáno výše. Proč by měl žalobce využívat svého práva a klást B. B. otázky, když bylo zjevné, že nic podstatného přímo, tj. nezprostředkovaně nevnímala, což plně odkryly již dotazy městského úřadu.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Namítá-li žalobce, že z rozhodnutí žalovaného ani správního orgánu I. stupně není jasné, jakým konkrétním jednáním měl žalobce porušit občanské soužití chráněné zákonem, žalovaný konstatoval, že se ve svém rozhodnutí rozsáhle tímto jednáním zabýval na straně 5 napadeného rozhodnutí, následně žalovaný v tomto rozhodnutí uvádí, proč má za to, že chování žalobce je přinejmenším neadekvátní, kdy jako adekvátní reakci na vniknutí psa do restaurace nepovažuje jednání žalobce. Žalovaný má tak za to, že jednání žalobce přesáhlo společensky snesitelnou úroveň a přesáhlo tak rámec pouhé nevhodnosti. K této námitce žalovaný dále odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný dále poznamenal, že nechápe odkaz žalobce na ust. § 84 odst. 1 a § 87 odst. 1 zákona o přestupcích, které pojednávají o blokovém a příkazním řízení. Uvedl, že správní orgány mají povinnost postupovat v souladu se zásadou materiální pravdy, stanovenou v § 3 správního řádu a zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. To, že Policie ČR nezajistila všechny svědky předmětného incidentu, žalovaný ani správní orgán neovlivní. Dle názoru žalovaného žalobce mohl sám po přivolání Policie ČR požádat přítomné hosty (svědky) o zdržení se v restauraci do příjezdu Policie ČR a následně v dané věci vypovídat, nebo alespoň zjistit totožnost těchto osob, aby následně mohl správnímu orgánu uvést jména případných dalších svědků, kteří by mohli

vypovídat v jeho prospěch. Žalobce takto neučinil, a tak správní orgán I. stupně i žalovaný vycházeli ze stavu věci, tak jak o něm vypovídaly zajištěné osoby. K aplikaci zásady in dubio pro reo žalovaný uvedl, že oba správní orgány ve svých rozhodnutích dostatečně zdůvodnily jednotlivé výpovědi, jakou váhu jim přiložily a proč ve věci rozhodly tak, jak rozhodly. Nebylo důvodu řízení v dané věci zastavovat, neboť správní orgán dostatečně zdůvodnil, proč má za to, že k jednání došlo tak, jak bylo popsáno.

To, že incidentu nebyl přítomen žádný svědek, neznamená, že k jednání nedošlo. Nelze automaticky zastavovat všechna přestupková jednání jen z důvodu nepřítomnosti svědků. I nepřímé svědectví může být pro správní orgán podstatné. Svědectví B. B. rovněž nelze zpochybňovat tím, že nevypovídala v přítomnosti policie. Důležitá je v daném případě bezprostřednost a ústnost v projednávání věci před správním orgánem. Tyto zásady byly dodrženy, pro rozhodnutí věci tak není rozhodné, zda svědkyně B. vypovídala před Policií ČR, ale vypovídala-li před správním orgánem. Pozastavuje-li se žalobce nad tím, jak mohla být obviněná rudá v obličeji a zároveň mít zarudlou tvář s otiskem ruky, žalovaný uvedl, že i na zarudlé tváři lze rozpoznat otisk ruky, kterou byla udeřena facka do obličeje. Není vyloučeno, že může být člověk zarudlý rozčilením a přesto mohou být na jeho tváři viditelné známky uhození. K nepatrným rozporům ve výpovědích Mgr. P. a svědkyně B. žalovaný uvedl, že je zcela běžné, že se výpovědi neshodují ve všech detailech. Za podstatnou považuje žalovaný shodu na rozhodných skutečnostech, nikoliv nad tím, zda byly dveře zavřeny obviněnou či někým jiným. Žalovaný dále poukázal na rozdílný přístup k důkazům ze strany žalobce. Zatímco svědeckou výpověď B. B. považuje za nepodstatnou, protože tato nebyla přítomna incidentu, výpověď svědkyně O. sám zmiňuje, ačkoliv tato také incidentu přítomna nebyla. Z výpovědi vyplynulo, že pouze upozornila Mgr. P. na nemožnost vstupu se psy, ale jednání přítomna nebyla, jelikož se nacházela v hlavní místnosti restaurace a nikoliv v předsíni. Žalovaný tak má za to, že ačkoliv se jedná o podobné důkazy, v případě obhajoby žalobce je tento důkaz přípustný, ale v případě usvědčení žalobce přípustný není.

Žalovaný dále uvedl, že jak v napadeném rozhodnutí, tak v rozhodnutí správního orgánu I. stupně je dostatečně vylíčeno, proč má žalovaný za to, že skutek se odehrál tak, jak bylo uvedeno ve výroku rozhodnutí. Žalovaný proto nepovažuje za důležité znovu zde rozepisovat své úvahy. Žalovanému připadá zcela nelogické, aby si Mgr. P. vymyslela celý incident a v rámci toho se přiznala k uhození žalobce, aniž by tomu předcházelo jednání ze strany žalobce. Pokud by byla pouze útočnicí v dané věci, pak by se určitě nepřiznala, zvláště za situace, kdy nebyli jednání přítomni žádní svědci. Mgr. P. se naopak k jednání přiznala, protože měla za to, že reaguje na chování žalobce. Nelze tak pouze na základě rozsáhlé analýzy vyjádřené žalobcem v žalobě zhodnotit jednání tak, že se z jeho strany takto nestalo. Je třeba přihlídnout ke všem okolnostem, zvláště v případě, kdy nejsou přímí svědci.

Žalovaný uzavřel, že své rozhodnutí opřel o výpovědi svědků a účastníků řízení, a to v tom rozsahu v jakém neměl pochybnosti o jejich pravdivosti. Žalovaný je oprávněn zhodnotit důkazy jinak, než správní orgán a nelze tak k jeho tíži přikládat, že uvěřil výpovědím, na které správní orgán ve svém rozhodnutí neodkázal. Je pochopitelné, že vezme-li žalovaný za věrohodnou výpověď obviněné Mgr. P. a nikoliv žalobce, že tento

bude toto uvážení žalovaného napadat. Je však zcela na správním orgánu, jakým výpovědím přiloží váhu, pokud dostatečně ve svém rozhodnutí odůvodní, proč tak učinil. Žalovaný má za to, že takto ve svém rozhodnutí postupoval a nadále trvá na vině žalobce. Co se týče polemiky žalobce s názorem žalovaného ohledně exploze „pejskařství“ žalovaný uvedl, že tím chtěl poukázat na skutečnost, že stále více lidí navštěvuje restaurace i se svými psy, čímž ale nepřikazuje žalobci toto také návštěvníkům umožnit, ale na skutečnost, že není adekvátní reagovat na vchod se psem způsobem, jakým reagoval žalobce.

U ústního jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích.

Krajský soud přezkoumal dle ust. § 75 s.ř.s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení níže uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.

Krajský soud dospěl k závěru, že se správní orgány dopustily nesprávného hodnocení důkazů, když na základě provedených důkazů dospěly k závěru, že bylo prokázáno, že se žalobce přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, spočívajícího v tom, že měl dne 7.2.2014 v době kolem 11:45 hodin, v obci M., v restauraci D. U Z., v předsíni u hlavních vstupních dveří, fyzicky napadnout Mgr. L. P., a to tak, že jí měl při vzájemném fyzickém konfliktu uhodit jedenkrát otevřenou dlaní do pravé strany obličeje a tím úmyslně narušit občanské soužití jiným hrubým způsobem. Dle názoru soudu správní orgány porušily ust. § 3 správního řádu, podle kterého nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Tato procesní vada měla vliv na zákonnost správních rozhodnutí, protože žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku, ačkoli takovýto závěr neměl oporu v provedených důkazech.

Nejvyšší správní soud např. v rozsudku č. j. 2 As 46/2005-55 konstatoval, že „správní orgán je povinen postavit nad vší rozumnou pochybnost najisto, že se jednání majícího znaky skutkové podstaty přestupku dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen“, dále Nejvyšší správní soud uvedl „že důkazní břemeno k prokázání, že jednání majícího znaky skutkové podstaty přestupku se dopustil obviněný z přestupku, přirozeně nese správní orgán. Obviněnému z přestupku proto k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, postačí, aby o otázce, kdo se uvedeného jednání dopustil, vznikla rozumná pochybnost; nemusí se vyvíňovat, tj. prokázat, že se jednání nedopustil“, konec citace.

V rozsudku č. j. 7 As 102/2010-80 Nejvyšší správní soud uvedl, že v řízení o přestupku se nelze spokojit s tím, že skutečnost, že obviněný se dopustil přestupku se jeví pravděpodobnou či dokonce nejpravděpodobnější verzí skutkového stavu. Existuje-li pochybnost, tj. ne zcela nepravděpodobná možnost, že skutkový stav naplňuje

všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nemůže být učiněn závěr, že byl spáchán přestupek (dle zásady *in dubio pro reo*). Nejvyšší správní soud dále v uvedeném rozhodnutí učinil závěr, že kvůli důkazním obtížím nelze rezignovat na podmínku naplnění důkazního standardu požadovaného pro postih za „trestní obvinění ve smyslu úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť v opačném případě by byly mnohdy postihovány i osoby, jejichž vina nebyla patřičně prokázána. Něco takového je z ústavních hledisek nepřijatelné. Právní stát raději v určitých případech rezignuje na postih pachatele přestupku, i když se jej nejspíše dopustil, než aby v jiných nedůvodně postihl nevinného“., konec citace.

Z uvedených závěrů Nejvyššího správního soudu vyplývá, že musí být naplněn požadavek, aby v důkazním řízení bylo dosaženo nejvyššího možného stupně jistoty ve vztahu ke skutku, a to na úrovni pravidla „prokázání mimo jakoukoli rozumnou pochybnost“. Ten ovšem v dané věci dle názoru soudu dosažen nebyl.

Správní orgány, jak plyne z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, založily svůj závěr, že žalobce dal Mgr. P. facku na výpovědích svědkyně B., O. a Š. (a to v situaci, kdy se žalobce a Mgr. P. nacházeli v předsíni – verandě za zavřenými dveřmi mimo prostor restaurace a žádná osoba incidentu přítomna nebyla a svědci O., Š. slyšeli toliko hádku obou, jak vyplývá z protokolu o výpovědi těchto svědků, respektive hluk – šramot, což uvedla svědkyně B.). Dle názoru soudu z výpovědi svědků B., O. a Š. skutková verze, jak ji ve své výpovědi popsala Mgr. P. před správním orgánem I. stupně, ovšem dle názoru soudu nevyplývá. Z výpovědi svědkyně O. plyne, že byla u počátku incidentu – kdy ona sama upozorňovala Mgr. P., že se psem v restauraci být nemůže, výzvy k tomu, aby si psa odvedla, Mgr. P. ignorovala, byla u toho, jak ji k témuž vyzýval žalobce a posunky jí naznačoval, aby odešla a pak ji začal vyprovázet ze dveří restaurace, přitom oba spolu komunikovali hlasitě a odcházeli do předsíně, kam už svědkyně neviděla a jen slyšela, že se dohadují. Svědek Š. byl v prostoru restaurace a zaznamenal hádku mezi žalobcem a Mgr. P., kdy slyšel, jak muž hlasitě říkal „s tím psem má jít pryč“, přitom slovům toho, kdo mu odpovídal, nerozuměl, a když se pak žalobce vrátil do restaurace, zmínil, že byl napaden a vypadl naštvaně. Svědkyně B., která je kamarádkou Mgr. P., jak vyplývá z obsahu správního spisu, mimo jiné i z protokolu o výpovědi této svědkyně před správním orgánem I. stupně, vypověděla, že byla venku a slyšela pouze nějaký hluk. Krajský soud má za to, že ani tato svědkyně verzi skutkového děje, jak plyne z výpovědi Mgr. P., nepodpořila. Svědkyně před správním orgánem I. stupně nejprve spontánně vypověděla, že za dveřmi slyšela hrkání nebo šťouchání a křik a že pak Mgr. P. „někdo vystrčil ven ze dveří i s tím psem“, že Mgr. P. byla v obličeji rudá, že byla celá rudá tak, jako bývá rozčilený člověk, že jí Mgr. P. řekla, že od žalobce dostala facku a doplnila, že Mgr. P. měla na tváři otisk, nijak blíže tento „otisk“ na tváři Mgr. P. nepopsala, ani na které straně tváře se měl onen „otisk“ po facce nacházet, z její výpovědi ani nevyplývá, jak rozeznala na jinak rudé tváři onen „otisk“, a ani z ní neplyne to, co uvedla sama Mgr. P., totiž, že měla jen líčko červené. Nadto oproti výpovědi svědkyně B. Mgr. P. uvedla, že žalobci dala facku, vyutíkala ven, a že si sama vchodové dveře otevřela a sama je za sebou rychle zavřela a svědkyni B. na její dotaz řekla, že na žalobce křikla, ať jí nekope do psa a že ta ji viděla vyděšenou „s tím červeným líčkem; ve své výpovědi na jiném místě Mgr. P. uvedla v zásadě totéž, že na pravé straně obličeje měla zarudlou tvář.

V těchto souvislostech soud nesouhlasí ani se závěrem žalovaného, že žalobce incident mezi ním a Mgr. P. neměl řešit kopnutím do zvířete v prostoru verandy a že je adekvátní reakcí, že po kopnutí do psa se bude majitel bránit, třeba odstrčením agresora, aby již do psa nekopal. Dle názoru soudu z provedených důkazů tento závěr správních orgánů tedy, že žalobce do psa kopl, učinit nelze. Mgr. P. ve své výpovědi před správním orgánem I. stupně vypověděla, že pes šel za ní. Zde soud poznamenává, že stěží pak mohla sledovat, co se děje za jejími zády. Krom toho jednou vypověděla, že se žalobce ohnal, na jiném místě ve své výpovědi na dotaz správního orgánu uvedla, že se žalobce psa nemohl dotknout náhodou. Žalobce přitom popřel, že by do psa Mgr. P. kopl, žádný jiný důkaz skutkovou verzi Mgr. P. neprokazuje a žalovaný ani nevysvětlil, z jakého důvodu uvěřil verzi Mgr. P., že žalobce do jejího psa kopl, když současně ona sama uvádí ještě další dvě verze, tj. že se měl „ohnat“ a že se psa nemohl „dotknout“ náhodou, přitom termín dotknout nelze ztotožňovat s výrazem kopnout.

Krajský soud má za to, že při neexistenci jiných důkazů dokumentujících skutkový děj v rozhodné době na místě samém, přičemž svědek policista pprap. L. L., který se jako člen hlídky policie dostavil na místo samé až s časovým odstupem a incidentu přítomen nebyl, a nic podstatného k věci neuvedl, jak vyplývá z protokolu o ústním jednání ze dne 12.8.2014, má krajský soud za to, že za tohoto stavu nelze učinit závěr o tom, že provedené důkazy po jejich vyhodnocení tvoří dostatečně jednoznačný vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný soubor informací, které jako celek nemohou vést k jinému závěru než, že se žalobce vytýkaného jednání dopustil. Dle názoru soudu důkazy, podle nichž byl uznán žalobce vinným ze spáchání přestupku, nepostavily najisto, že se žalobce předmětného přestupku dopustil. Správní orgány se spokojily pouze s tím, že skutečnost, že žalobce přestupek spáchal, se jeví být pravděpodobnou verzí skutkového děje, jak vyplývá ze závěru žalovaného v napadeném rozhodnutí, podle něhož je nepravděpodobné, že by žalobce nečinně strpěl od Mgr. P. fyzické napadení a sám nic nepodnikl. Uvedené soud považuje za ničím nepodloženou spekulaci. Proto je nezbytné v souladu se zásadou in dubio pro reo, tj. v pochybnostech ve prospěch obviněného konstatovat, že správní orgány nebyly oprávněny shledat žalobce vinným ze spáchání předmětného přestupku. Protože bylo porušeno ust. § 3 správního řádu správními orgány obou stupňů, jak výše uvedeno, soud zrušil rozhodnutí žalovaného v napadeném výroku I. a rovněž rozhodnutí správního orgánu I. stupně rovněž ve výroku I pro uvedenou vadu řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.) a dle § 78 odst. 4 s.ř.s., zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Soud neprovedl žalobcem navržený důkaz fotografiemi interiéru Restaurace D. U Z., který žalobce navrhl k tvrzení, že se jedná o stísněné prostory, ani neprovedl důkaz informací z internetu ohledně H. A.a K. c. k tvrzení žalobce, že i v těchto zařízeních je zákaz vstupu se psy, neboť pro závěr, zda se žalobce vytýkaného jednání dopustil či nikoli, bylo bez právního významu zabývat se tím, jak vypadají prostory předmětné restaurace provozované žalobcem, či zda i v jiných restauracích je zákaz vstupu se psy.

S ohledem na plný procesní úspěch žalobce soud dle § 60 odst. 1 s.ř.s. uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci zcela náklady řízení, a to v částce 24.945,70 Kč ve lhůtě 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku dle § 160 odst. 1 o.s.ř., zákona č. 99/1963 Sb., v pl. znění, k rukám zástupce žalobce dle § 149 odst. 1 o.s.ř., které byly aplikovány soudem na základě § 64 s.ř.s., zákona č. 150/2002 Sb. v pl. znění. Náklady řízení sestávají ze soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč a z nákladů právního zastoupení. Náklady zastoupení sestávají z odměny advokáta dle § 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb. v pl. znění ve spojení s § 7 bod 5 téže vyhlášky, přičemž odměna za jeden úkon právní služby činí 3.100,- Kč. Advokátu náleží odměna za pět úkonů právní služby po 3.100,- Kč (příprava a převzetí zastoupení, sepsání žaloby, zastoupení u jednání dne 28.7.2015, které trvalo od 08:00 do 10:30 hodin, čili advokátu náleží odměna za dva úkony právní služby (§ 11 odst. 1 písm. g) vyhl. č. 177/1996 Sb. v pl. znění) a za zastoupení u jednání dne 30.7.2015. Advokátu dále náleží pět režijních paušálů po 300,- Kč dle § 13 citované vyhlášky k jednotlivým úkonům právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, zastoupení u jednání 28.7.2015 a 30.7.2015), náhrada za ztrátu času dle § 14 odst. 1, 3 uvedené vyhlášky, a to v souvislosti s cestou advokáta k jednáním u krajského soudu a zpět, a to v rozsahu dvou půlhodin ke každému z jednání (28.7.2015 a 30.7.2015), celkem tedy čtyři půlhodiny po 100,- Kč, což je celkem 400,- Kč. Požadoval-li advokát náhradu za promeškaný čas také za dobu trvání každého z ústních jednání, pak tento požadavek nemá oporu ve vyhlášce č. 177/1996 Sb. v pl. znění, neboť podle § 14 odst. 1 advokátu náleží náhrada za čas promeškaný v souvislosti s poskytnutím právní služby při úkonech prováděných v místě, které není sídlem nebo bydlištěm advokáta, a to za čas strávený cestou do tohoto místa a zpět, a za čas promeškaný v důsledku zpoždění zahájení jednání, jestliže toto zpoždění činí více než 30 minut, přičemž o tento druhý případ se nejednalo, čili advokátu náleží toliko náhrada za čas strávený cestou z jeho sídla ke Krajskému soudu v Ostravě a zpět, nikoli již za čas, který strávil v jednací síni. Náklady řízení dále sestávají z náhrady jízdného dle § 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb., přičemž náhrada jízdného osobním automobilem advokáta RZ X s kombinovanou spotřebou vozidla 5,3 l motorové nafty/km a při ceně paliva dle vyhlášky 36,10,- Kč a sazbě základní náhrady na 1 km jízdy 3,70,- Kč a při ujetí 65,6 km na trase Frýdlant n. Ostravicí - Ostrava a zpět, představuje náhrada jízdného 368,35,- Kč za cestu k jednání 28.7.2015 a jednání 30.7.2015, kdy advokát použil shodné vozidlo, činí náhrada jízdného rovněž 368,35,- Kč. K odměně a náhradám v celkové výši 18.136,70 Kč je nutno připočítat i 21 % DPH, neboť zástupce žalobce doložil, že je plátcem této daně. DPH představuje částku 3.809,- Kč. Náklady za zastoupení žalobce advokátem tak činí celkem 21.945,70 Kč a celkové náklady řízení včetně soudního poplatku představují částku 24.945,70 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 30.7.2015

**Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně**